

Stark

BAARI
Kurjentupa

KIINAMYLLYNKADUN
JA

VÄHÄ-HÄMEENKADUN KULMASSA.

OPISKELIJOILLE EDULLISINA RUOKAPAIKKOINA

suosittelemme viihtyisiä baarejamme, joissa tarjoillaan maukkaita annoksia — hyvää kahvia — herkullisia — leivonnaisia — raikkaita virvokkeita. Tervetuloa!

BAARI KRISTIINA Kristiinankatu 8
EERIKIN BAARI Eerikinkatu 20
KERTTULIN RUOKASALIT Kerttulinkatu 8
URHEILUTALON BAARI Pyrkivän urheilutalo

OSUUSLIIKE TARMOLA

KEMIKALIA

Dione

Alan uutuudet liikkeistämme

Aninkaistenkatu 6
Brahenskatu 7

MAKEISKIOSKI

K. LEHTI

Aivan kunnan vieressä

KIINANMYLLYN

KEMIKALIA JA PAPERI

Tervetuloa!

MAITOA — LEIPÄÄ

S. SAGULIN

Kiinamyllynkatu 5

JALKINEKORJAAMO

SINISALO

(Virtasen paikalla) Hämeenkatu 6

Koneellinen jalkinekorjaamo

VILJO LEHTO

Hämeenkatu 6, puh. 21 817

**VUOLAN HERKKU JA
SIIRTOMAATAVARALIIKE**

Hämeenkatu 1, puh. 18 658

N:o 2
1961

Päätoimittaja	Seppo Sadeoja	Virmuntie 16 Tku 3
Toimitussihteeri	Terttu Airaksinen	Yo-talo C 322, puh. 26 911
Talous	Ilkka Tiainen	Kivikartiontie 5 D puh. 30 007
	Eero Tuovinen	
Levikki	Maila Turunen	Vartiovuorenkatu 3 b puh. 18 525

grand old man

suuret etsijät käyvät edellämme
kaukoputki näkee kauas
mutta etsijän henki on liikkunut kauempana
eikä sitä mitata valovuosissa
suuri inhimillinen on etsimistä
vain etsimistä

Osakuntamme kunniajäsen ja kulinaarisen tiedekunnan dekaani, professori Yrjö Väisälä täytti 70 vuotta 6. 9. Osakuntamme lähetystö kävi Inspektorin johdolla onnittelekäynnillä Tuorlassa.

kristi m.

salm

rambling thoughts

It is not everyday that one gets to write an article for a magazine. No, not always are we asked to contribute something — something that might catch someone's eye for a minute or two. When the subject-matter is also your own choosing, then things are better yet, one can write on anything — anything that is on the mind.

Now here I am, the dateline is drawing closer and closer and one idea after another flies through the mind. Shall I write on this, that or a third thing? — I do not know, for once the brain is unable to seize on anything particular and let its feelings pour out. What would happen, if I just let the pen flow and see what end result is?

Looking out of the window a scene of fall colors catches my eye. How many of us feel or see the coming of a new season? »Why it is all brown and gold outside« — this was a surprised exclamation by one of friends as he happened to look out of the window. Was it the first time that he had noticed the passing of a season? It seemed so. Most of us walk from day to day looking in front of us or at the

ground, as though seeking the lucky penny, and never once do we look up to see what is going on above our eyelevel. Right now we would see the most beautiful time of the year. At home the fields are cleared of the harvest, the pumpkins lie in the fall sunshine, and the trees have dressed themselves into garment of gold, red, and brown. The air whispers: »It is autumn.« The sun remarks, »It seems more like Indian summer.«

Why do I, all of a sudden, notice these things? So it, if you have only one year to spend at a place you are more observant and sensitive? I can still recall the time I came — then a year seemed an eternity. An eternity to be spent in an unknown land and among strange people. When a month or two had passed I felt like a native, quite at home. Then came summer, a season when most of my acquaintances packed their things and left for places far and wide. Another pang of uneasiness. How would I now be able to manage? But things went on and summer passed quite fast for me too — No time to feel lonely

aki
oura

thallatta

matka on päättymässä ja aivot nousevat ja muistan
kun keulat kastuvat ja liput laulavat
eikä taisteluista ole olemassa muuta kuin toivo rannoilla
missä rakastavat jumalamme hymyilevät veriuhrille
auringonlaskun aikaan
matka on ikuinen hetki toivoa siellä
missä en vielä ole ollut ja mihin vain sen tähden kaipaan
ja pidän itseäni jumalten pyhänä joka kertoo
ainoasta jumalasta ja jalosta keisarista
jonka soturi illalla ottaa kauneimman naisesi
matka on tehty ja purjeet lasketaan ja naiset huutavat
kun laiva sytytetään ja kilvet kannetaan kotiin
ja liput kumartavat hitaasti ja aurinko laskee
eikä rantahiekassa näy enää verta

at all. When fall rolled around and I returned here — home — I was glad to do so. I was getting homesick for the life and people here. But all of a sudden I also realized that three-fourths of the year had passed and with each falling leaf the time was coming closer to pack my bags and board a ship. Am I more aware to the seasons due to the fact that there is such a short time to gather memories? Memories that might have to last for years and years.

What have I accomplished? Nothing tangible, I'm afraid. Nothing that can be counted off the fingers, nothing concrete — only abstract things. What have I done for you? Again nothing. Some of you might remember me and others won't even know I existed. To those of you who will remember will remain only that what you

yourself want to remember. From the point of studies I have not accomplished as much as I would have done at home, but I could never have learned as much from books in one year as I have learned here of people and things.

Travel widens the horizons — an old saying but still very true. As long as we do not go to a place with preconceived ideas and facts we want to believe. If this is the case then the horizon will not be broadened, we will only look for things we want to see and never lift our eyes to higher levels.

Another leaf fell — by now the ground is gold and yellow and the trees are bare. Fall is here.

I wonder if they will accept this as an article? —

aune
tarnanen

berlin 1961

pääni yli kohoaa kärsimys kuin rumpu
talot kaatuvat raunioina huudan
nimeä turhaan lausuttua
vain Hän on ei muuta mitään pimeys
sinä näet minä näen näemme:
ensi suvena versovat vihan vierittämät hedelmät
veriset kukat katkotuin varsin
aseita taotaan molekyyliä toisiinsa
ja elektronit kaiken tappajat ei muuta mitään
pelon alla me elämme kuolemme rakastamme
eikä tämä sukupolvi kuole pelon alla
vaan toteutumisesta
Hiroshima laajenee koko maailma laajenee
Hiroshimaksi
rakkauteni pelon hedelmä kuka tuo siihenkään avun

**remi
aura**

m i e l t e i t ä

teatteri on taidetta, taide on ihmisen keino toteuttaa itseään.
tragedia, komedia, laulunäytelmä ja baletti. koko tragifarssi on draama!
mitä on ihminen? viittaaan »Kuuluiisiin ajattelijoihin».

teatteri on jumalanpalvelus, nykyään ilman jumalia; on nykyaika.
jumalanpalvelus on teatteria; salissa on varattu aitiio Hänelle.
tapellaan aitiopaikoista, maksetaan — loppuunmyynti!

teatterinaamio tekee kuluneen ihon kauniiksi ja näyttökelpoiseksi.
on oltava vahva maski, sillä valaistus on hyvä, onhan sähkö.
voitteko riisua arkinaamionne? ehkä pimeässä, luotetussa seurassa.

kulissit ovat pystyynnostettuja pahveja riukujen varassa . . .
kalliimpia kulisseja kutsutaan julkisiksi rakennuksiksi.
pysyvimmät kulissit ovat maata, jonka päällä on kivi ja kukka.

teatterissa esiintyvät tähdet, näyttelijät ja hiukan hupsut.
ohjaajilla on vastuu. koettakaapa huutaa heidät esille:
he poistuvat takaovesta, jos esitys on epäonnistunut; nykyaikana.

suurin teatterimies loi kuvioteatterin, asenteellisen päätöksen.
pienet teatterilaiset ovat asenteellisia ilman sisältöä, ihmistä.
nyt me seisomme janan kahden puolen ja värisemme, itä ja länsi, me . . .

kun esitys on päättynyt, talo tyhjenee, ja pöly alkaa laskeutua.
maskit on riisuttu, kulissit kaatuneet, eikä teatterilaisia enää ole.
pölyn läpi väreilee taiteen idea, pieni valo, kevyt abstraktio-ilo . . .

abstraktiot ilkamoivat avaruuden rajan tuolla puolen.
vallattomat pikku vekkulit hallitsevat kaikki ulottuvuudet.
olemattomuus säteilee niiden askelissa ja heijastuu luoksemme.
me koetamme tavoittaa heijastuksia ja saamme tyhjät kädet.

emme saavuta ideoita. hyvä niin. tavoittaminen on elämää.
saavuttaminen on loppu. emme halua loppua.
tavoittaminen on idea itse . . .

les fleurs du mal

Itse asiassa olin Ranskassa hakemassa monsieur le marquis'ta, vanhaa, rikasta ja impotenttia, jonka mielestä olisin huvittava ja hauska, joka opettaisi minua ymmärtämään ranskalaista kulttuuria, joka antaisi minulle viinikellarinsa avaimet kaikkien ystäväni sinne tulla ja mennä.

Tosiasiallisesti matka oli täynnä erilaisia aistimuksia: villin väri-ilon ja luonnon, tuoksujen ja hajujen, kummallisten pikku eläinten, rappion, ranskalaisen ja hyvän ruuan ja juoman. Ystäväni, haluan tarjota teille pisanan la Chartreuse'ia, vihreää, ei keltaista. — Ranskan Alpeilla on luostari, missä munkit — les pères de Chartreux — ovat jo vuodesta 1605 lähtien valmistaneet likööriään sadastakolmesta eri yrtistä. Sen makuun sisältyy kaikki, minkä yhdistän Alpeihin: merkillisen kauniit kukkaset lähellä lumirajaa, purojen ja järvien vihreä vesi, pienten kylien outo kansa. Siihen kuuluu myös huikean vihreä keto tulipunaisenaan uni-koita taustalla lumihuippuiset vuoret, aurinko ja kaikki, ukonilma, jonka lähestyminen saa pään kipeäksi ja sydämen läpättämään, joka kohdalle tultuaan iskee, jyrisee ja sataa vuorten välissä. — Kuinka erilainen on Rhône'n yläjuoksun laakso, jonka kummallakin puolella on jatkuva vuorijono vanhoine linnoineen, missä näkee kilometreittäin aistillisen näköisiä

päärynäpuita ja viiniköynnöksiä, ja toisaalta Rhône'n suisto, jonka maisemaa hallitsee ruskea heinä, ihmiset liikkuvat ratsailla, on laulua ja karjapaimenia, naisia pitkässä ratsastushameessa ja kalotissa, ilmapiiri lähenee espanjalaista.

Oppiakseni todella jotain tuntemaan, ja markiisiakin silmälläpitäen — onhan vaikeata olla älykäs vieraalla kielellä — aloitin tavallisesta kansasta, kauppiaista, ravintoloitsijoista, torimyyjistä, lapsista. Havaitsin välittömyyden, onnen ja ilon, joka oli näissä ihmisissä asuivat he vaikka kissojen, koirien, rottien ulostusten hajussa inhimillisten jätteiden tahrimalta kapealla slummikujalla.

Kerrankin sai puhua vapaasti äänenpainoa vaihdellen, viittilöidä, mairitella, teeskennellä lähtevänsä pois, kun köyhälle opiskelijalle kuuluvaa alennusta ei kuulunut. Jokin ranskalainen momentti on myös löydettävissä siinä innossa, millä raahasin kainalossani patonkeja, juustoja, etelän hedelmiä, tomaatteja ja viinipulloja ylös vuorelle, missä asuin Ludvig viidenentoista ajan linnoituksessa. En eläissäni ole syönyt mitään niin hyvää kuin ranskalaisen makeis- ja leivoskauppojen herkut. Joskus saattoi juosta patisserie'tä toiseen ja valita yhä uusia ja uusia leivoksia. Suosikkikahvilastani valitsin suosikkitarjoilijani avustuksella parhaimman: pehmeä, pyöreä maustekakkunen, johon

oli päälle pantu ohut omenahillokerros, keskellä vaaleaa, sanoinkuvaamattoman makuista tahnaa, jossa näkyi ja maistui erilaisia murusia, tämän keskellä oli punainen kirsikka ja tarjolle tuotaessa leivos kostutettiin tilkkasella rommia.

Grenoble mainostaa itseään kulttuuri-kaupunkina, onhan se Stendahlin kotikaupunki. Stendahl tosin itse piti sitä tyyppillisenä pikkukaupunkina täynnä ikäviä ja pikkumaisia ihmisiä. Kenties jotain kulttuuriin vivahtavaa löytävät sieltä sadat ulkomaalaiset opiskelijat, jotka kesäisin osallistuvat sen kielikursseihin. Onhan siellä sen lisäksi joukko omahyväisiä parisiilaisia opiskelijoita elämäntapoineen sekä epämääräinen määrä Pohjois-Afrikan ja Aasian edustajia. Ylioppilailla on omat järjestönsä. Väittävät niitä käytännössä hyvinkin voimakkaiksi. Kertoivat viime talvena heidän varastoineen aseitakin kapinan aikana. Kyllästyin, kun minulta aina ensin kysyttiin olinko ruotsalainen ja sen jälkeen olinko amerikkalainen. Ilmapiiri oli kiihdyttävä, kuuma ja turmeltunut. Koko ajan oli käynnissä pieni changing partners-leikki. Ranskalaisia nuoria miehiä ei voitane syyttää liiasta täsmällisyydestä, jos ei minuakaan. Varmasti ajavat ainakin kolme kertaa sovitun rendez-vous kahvilan ympäri varmistuakseen, että ystävätär on paikalla ennen heitä.

Vähitellen tajusin ranskalaisen keskustelun viehätyksen: keskustellaan monta tuntia tavattoman henkevästi käyttäen mitä älykkäimpiä sanontoja aiheesta, josta ei tiedä paljon mitään ja on varmaa, etteivät toisetkaan tiedä paljon mitään. Se kuullostaa tavattoman hienostuneelta, se

kohottaa sopivasti itsetuntoa, ohessa voi vaihtaa syvän silmäyksen, hymyn tai tehdä vaikkapa hoviniiauksen kesken kaiken.

Tarvitsin oikeastaan vain matkan etelään — Midi — löytääkseni markiisin. St. Tropezissa minut tavoitti tunnelma, jossa oli samaa kuin Grenoblessa, se oli vain turmeltuneempi. Jaloviivaisten palomujen alla jaloviivaisia autoja. Ihmiset tungeksivat rannalla, kuka oli itseään mistäkin paikasta erikoisesti koristanut, kalliinnäköiset metallit olivat valttia. Ilmapiiri oli suorastaan sairas: rikkaita vanhoja naisia nuorten kapealanteisten poikien kanssa ja päinvastoin. Naisilla oli muotia ranta-asu, jossa varsin kiinteä, ei edes avokaulainen pusero loppui heti rinnan alle ja navan alapuolelta alkoivat tiukat, pitkälahkeiset housut. Usein vielä housujen alkuun oli kiinnitetty paksu nahkavyö, ilmeisesti korostamaan. — Itse pidättäydin moisesta ja vain kiroilin sirittäviä heinäsiirkkoja, joiden ääni kuului kiihkeänä, mutta joita ei koskaan näkynyt tai poimin näkinkenkiä ja tongin kepin avulla suolaisen veden eliöitä irti rosoisista kalliostaan. — Ranskalaiset ystäväni veivät minut siellä Gerard Philippen haudalle. Olisikohan minun pitänyt kenties itkeä?

Aikani Ranskassa kului huomattavan nopeasti, sieltä lähdin terveelliseen Sveitsiin kiertämään, mutta se on kokonaan toinen tarina. Ei kai minua syytetä liiasta aistimisesta, uskallan väittää, että vähemmänkin vastaanottavainen luonne on siellä kaikelle herkempi, ellei ole mieleltään jo valmiiksi turta.

Täytyy vain — sentir —, sanovat ranskalaiset.

*marja
tuomisaari*

kesäretkeilimme Savonlinnassa

Osakuntamme ensimmäiset ja onnistuneet kesäpäivät vietettiin 29.—30. 7. Savonlinnassa. Noin 30 hengen voimalla pidimme lauantaina illanvieton Rauhanlinnassa. Tämä vanha, romanttinen loistohuvila oli tarkoitukseen mitä sopivin. Kun ystävällinen isäntämme oli kertonut meille linnan historian lähdimme jännityksen vallassa tutustumaan linnaan. Varsinkin kummitushuone, jonka lattialla oleva tumma läiskä todisti muinoin sattuneesta verityöstä, keräsi kävijöitä. Joku rohkea lupasi keskiyöllä tulla puhdistamaan läiskää, jolloin jotakin aavemaista tapahtuisi. Taisipa kuitenkin jäädä käymättä.

Illallisen jälkeen kului aika pikkutunneille saakka kodikkaasti oman joukon kesken. Valkean ja kullan sävyttämässä juhlassa soivat valssin sävelet ja parvekkeellinen katsojia seurasi tanssiamme. Turkkilaisessa huoneessa laulettiin pienen pöydän ympärillä ylioppilaslauluja ja välillä käytiin haastattelemassa Savolaisen osakunnan edustajia. Kohokohtana oli kylpeminen kihisevän kuumassa saunassa ja kuutamouinti.

Sunnuntaiamuna kävimme hiljenty-mässä kirkossa, jonka jälkeen Lehtisen Aila ja kuraattori Bengt Broms laskivat seppeleet sankarivainajille.

Saastamoisen Ullan onnenluvun, meitä oli kolmetoista, turvin lähdimme linja-autolla Teiniharjulle. Meno- ja tulomatoilla jouduimme juuri parahiksi rautatie-ylikäytävälle puomin laskeutuessa. Joku tuumasi, että olisi moukan tuuria, jos joskus pääsisimme radan yli pysähtymättä.

Teiniharjulla katselimme kaunista luontoa, pidimme tikanheittokilpailun ja tutustuimme leirialueen rakennuksiin. Koruton leirikirkko sai iloisen joukon hetkeksi hartaaksi.

Kesäpäivien päätös- ja kohokohta oli Olavin juhlat Olavinlinnassa. Mukavasti nurmikolla istuen kuuntelimme kansanlauluja, runoja ja näytelmää Kädet. Muodostimme kai koristeellisen ryhmän, koska meidät haluttiin filmata televisiota varten. Juhlavalaistun linnan edustalla astuimme veneeseen ja lauloimme virran vieminä komeasti että Orressa roikkui samalla kuin meitä vastapäiseltä rannalta ikuis-tettiin.

Piimää . . .

Oppaamme Pullin Eilan johdolla kiersimme sitten linnan käytäviä. Erikoisesti jäi mieliimme herkkä kertomus linnan-
neidosta ja pihlajasta. Puoliyöhön jenkkasimme ja valssasimme savokarjalaisella innolla vanhassa juhlahuoneessa ja samalla innolla lauloimme erään ranskalaisen retkikunnan kanssa kilpaa, kunnes poliisi kehoitti meitä siirtymään kaupungin ulkopuolelle lauluamme jatkamaan.

Ja lopuksi tästä juhlinnasta: kuraattori Bengt Broms totesi ensimmäisen osakunnan kesäjuhlan onnistuneen erittäin hyvin. Näitä juhlia tullaan jatkamaan savokarja-

laisten asuinseuduilla pitkin Saimaan jär-
vireittiä aina Nurmekseen ja Kuopioon
asti. Mutta tuntui kuin itsestään selvältä,
että Savonlinna oli ensimmäinen. Oikean-
osunut päätös eli Savonlinna valloitti mei-
dät kun meidän piti valloittaa Savonlinna.

— ★ —

RAKKAUS ON KUIN LIINAVAATTEET;
MITÄ USEAMMIN NIITÄ VAIHDETAAN,
SITÄ SULOISEMPAA.

Fletcher.

liisa
salmi

terveisiä isoilta briteiltä

Syyskuun puolivälissä saavuin laivalla Lontooseen. Southamptonin kautta jatkoin matkaani Pennington-nimiseen kylään, joka sijaitsee aivan Wight-saarta vastapäätä. Seutu kuuluu New Forestiin, joka on kuuluisa poneistaan. Sitäpaitsi kapteeni Marryatin kirjoittaman, Cromwellin aikaa kuvaavan kirjan Uudenmetsän lapset tapahtumat on sijoitettu tänne.

Olen aikaisemmin viettänyt kuusi viikkoa samassa paikassa, joten maisemat ovat minulle ennestään tuttuja, samoin ihmiset. Perheeseen, jonka luona olen, kuuluu isä, äiti, kaksi tyttöä, yksi poika, kaksi koiraa, kolme hanhea, yksi ankka, albiinokani sekä epälukeinen määrä kultakaloja. Isä on lääkäri, joten kotieläimien valtava määrä saattaa kuulostaa oudolta. Täällä se on kuitenkin aivan tavallista — en ole tavannut vielä ainoatakaan perhettä, jolla ei olisi ainakin koiraa. Naapurissa on koiran lisäksi kolme siamilaista kissaa sekä paljon kanoja. Ja kaikki ovat tavattoman ystävällisiä eläimille. Autoilijatkin kohtelevat koiria huomaavaisemmin kuin jalankulkijoita. Kuuluja New Forestin poneja, jotka liikuskelevat aivan vapaina, pidetään melkein pä samanlaisessa arvossa kuin Intiassa pyhiä lehmii.

Viikko sitten kävin Wight-saarella. Lauttamatkan päätcpisteessä oli bussi odottamassa kiertoajelulle pyrkiviä. Eläkekäisiä tätejä ja setiä käsittänyt muu seurue oli ystävällisen hyväntahtoista huomattessaan minut ulkomaalaiseksi. Saaren

länsikärjessä näimme The Needles-nimiset, kummallisen muotoiset kalkkikalliot. Yleisvaikutelmani saarasta oli vihreä, laajoja, kumpuilevia peltoja, joita puurivit reunustivat. Välillä tiheää asutusta ja BBC:n televisioantenni, sivistyksen airut.

Tiet Wight-saarelle ovat tavattoman mutkaisia ja mäkisiä ja useinkin niin kapeita, että autot mahtuvat juuri ja juuri ohittamaan toisensa. Suuret päätiet ovat tietystikin suoria ja monikaistaisia, mutta toisaalta pienimmätkin kylätiet ovat kestopäällystettyjä.

Pari päivää sitten kävimme Winchesterissä, joka on eräs Englannin vanhimmista kaupungeista. Winchester Cathedral on sen kuuluisin nähtävyys. Se on rakennettu 600-luvulla ja pyhitetty St. Paulille, St. Peterille ja St. Swithrenille, jonka katafalkkia säilytetään siellä. Myös Englannin 1100—1300-luvuilla hallinneita kuninkaita on haudattuna sinne.

Winchester Castle on myös näkemisen arvoinen. Se on niin vanha, että se täytyi modernisoida 1100-luvulla. Linnassa on kuningas Arthurin pyöreä pöytä, joka on tammea. Sen läpimitta on noin 20 metriä ja se painaa useita tonneja. Brittein saarilla on näitä kuningas Arthurin pöytiä kaikkiaan neljä, tämä oli oppaan sanojen mukaan most authentic.

Oleskeluni täällä Etelä-Englannissa on nyt päättymässä ja edessä on 13 tunnin junamatka halki koko Englannin Et. Andwsiin, Skotlantiin.

avaimenetsijä

Onko teillä koskaan ollut ajosta? Sel-laista, joka särkee, kunnes tunnette ole-vanne kokonaan yhtä tuskaa; ette ole te, sinä, vaan kipu. Se on päällimmäisenä

Päätöksiä

OSAKUNTAKOKOUKSISSA TEHDYT
TÄRKEIMMÄT PÄÄTÖKSET:

19. 9.

- hallituksen varsinaiseksi jäseneksi civis Seppo Knuutisen tilalle valittiin civis Heikki Puhakka, josta myös tehtiin laulunjohtaja.
- osakunnan lipunkantajia ovat Pentti Brummer ja Kyösti Kaasinen sekä ai-ruet Terttu Airaksinen, Kaarina Hon-ka-pohja, Esko Länsimies ja Jorma Klossner.
- suoritettu alustavaa keskustelua osa-kunnan omasta vippikassasta.

3. 10.

- Käen toimituskuntaan saatiin vihdoin civis S. Sadeoja.
- suostuttu periaatteessa osakuntien ja TYY:n yhteiseen kahvilahankkeeseen.
- tilintarkastajaksi valittiin ekon. Gösta Gävert.
- veloitettiin jokainen osakuntalainen suorittamaan vapaaehtoisesti Källe 200 Smk tilausmaksuna.
- Miss Kristi M. Salmelle suotu elinikäi-ncn ulkojäsenyys ja hänet vapautettu ulkojäsenmaksuista.
- etupään beaneille päätettiin antaa osa-kuntanauha jo jouluksi.

kaikessa: teette askareitanne — se on tus-kaa, luette, ettekä kuitenkaan luc, katse-lette, ettekä näe, sillä mikään vaikutelma ei mene aivoihinne törmäämättä siihen, mikä jo täyttää siellä kaiken tilan: tuska. Ja vallataksenne oman minänne takaisin te puhkaisette ajoksen ...

Tiedättekö, että on ihmisiä, jotka ovat mykkiä. Alkää käsittääkö minua väärin, en tarkoita puhkyyttömiä tavanomaisessa merkityksessä. Tarkoitan ihmisiä, jotka ovat puhekykyisiä, mutta joilla ei ole sa-noja. Minä olen tuollainen mykkä, siinä on minun ajokseni. Puhun kyllä, mutta ne sanat, jotka suostuvat palvelukseeni, kos-kettelevat vain elämän pintakerroksia. Onko sellainen puhetta? Ajattelen, että elämä on kiiltäväpintainen kaappi, joka kätkee sisäänsä arvaamattomia kalleuksia, mutta jonka ovet ovat lukossa. Minä olen pölynpyyhkijä, aivan yksinkertaisesti. Joka päivä kiilloitan tuon kaapin huolella. Oletteko koskaan pyyhkinyt pölyjä todella kauniilta pinnalta, sellaiselta, jota todella ihailette, rakastatte — eikä kodissanne ole esimerkiksi jotain arvokasta perintöhuone-kalua? Sellaista katselee läheltä ja kaukaa, ihailee sen pinnan hohtoa, hyväilee sitä, mutta varovasti, ettei jäisi sormenjälkiä ... Mutta ajatelkaa, että se on kaappi, eikä teillä ole siihen avainta!

Ehkä nyt käsitätte, mitä tarkoitan. Puhun säästä, ruoasta, vaatteista, huveista, mutta minulla ei ole mitään sanottavaa. Sillä haluaisin puhua ihmisestä, maail-masta, elämästä. Kaikki kolme tarkoittavat samaa asiaa, eikö totta? Eikö ihminen ole samaa kuin maailma, eikö hän olekin ko-

viel kukkuupi k ä k ö n e n

epäilyksistä huolimatta. Ja mikäpä on kukkuessa, sillä osakunnassa on virrinnyt aivan ilmeistä harrastusta omaa aviisia kohtaan. Edeltäjiemme sapenkarvaiset kyynelehdinnät tällä palstalla ovat sittenkin onnistuneet pehmitämään paksunahkaiset osakuntalaiset. Avustuksia on tullut vallan vapaaehtoisesti eikä kenkään ole apuaan kieltänyt. Toimituksella on siis aihetta optimismiin, eivät osakuntalaiset tule sitä vastaisuudessakaan pettämään.

Toinen ilonaiheemme on se, että kotimaakunnissammekin on kiinnostusta osakuntaamme ja Käkeämme kohtaan. Emme elä ainoastaan kalakukosta, myös henkinen kanssakäyminen kotipuolen kanssa on tärkeitä. Vielä tässä numerossa ei tosin ole yhtikään kirjoitusta osakuntamme ulkopuolelta, mutta ensi numeroon on niitä jo luvassa.

Toimitus lupaa lisäksi panevansa paperille ja painattavansa kosolti muutakin. Vielä lupaamme, että olette saava kaksi numeroa tämän numeron lisäksi ennen vuoden päätöstä.

Toimitus.

konainen oma maailmansa. Jättäkäämme ulkoinen maailma syrjään. Se on aina erilainen kuin sisäinen maailmamme, vaikka ottaisimme esimerkiksi tuhansien ja satojentuhansien ihmisten sisäisen maailman. Ja eikö meidän maailmamme ole samaa kuin elämämme? Ei se ole kivettynyt, paikallaanpysyvä kokonaisuus, vaan jatkuvasti, hetkestä hetkeen vaihteleva. Juuri tuohon: ihmiseen, elämään, maailmaan haluaisin saada yhteyden, mutta minulla ei ole avainta, minulla ei ole sanoja silloin, kun haluaisin puhua.

Mutta ehkä en vielä kukaan tee itseäni ymmärretyksi. Yritän johdattaa teitä käsittämään, etten ole se, joka tulee vastaan kaduilla, teillä, missä tahansa minut kohtaattekin. En ole pelkästään pölynpyyhkijä, olen myös avaimenetsijä. Mutta nyt minun täytyy pyytää kärsivällisyyttä, vaikka tiedän, että aika on rahaa, että jokaisella on vähän aikaa, ja että jokainen haluaa paljon rahaa . . .

Yritän sanoa teille juuri, että kuvittelen, että minun etsimäni avain on kynä. Ettekö ymmärrä sitä? Haluan vain sanoa, etten

etsitään otsatukkaista

Siltä varalta, että osakuntalaisten keskuudesta todella tyystin puuttuu asioita hartaasti tutkiskeleva henki, rohkenen tässä kaikessa hiljaisuudessa, ennenkuin asia kääntyy osakuntien väliseksi kilpajuoksuksi, saada esittää laajoille asianharrastaville piireille vihjeenomaisen toteamuksen siitä sangen valitettavasta seikasta, ettei osakunta, joka muissa tässä mainitsemattomissa asioissa on joskus jopa tarpeettomankin vihmerä, ole ainakaan toistaiseksi kyennyt esittämään mitään, mikä pystyisi lyömään niinsanotulla ällikällä kaikki ne, jotka tapahtumia yleensä tarkkailevat. Ei ole kysymys siitä, että

alettaisiin lyödä sopimattomasti rumpua omista, tosin sinänsä varsin merkittävistä ominaisuuksistamme, mutta eikö teistäkin pitäisi oikeastaan saada yhden valppaasti toimivan osakunnan voimalla kokoon edes yksi vihainen ja varmuuden vuoksi vähän sitten mahdottoman vihainen miehenpuoli itsekunkin kulttuuriharrastusten yksilöllisyyttä puolustamaan. Nykyaika vaatii nähkääs uhrinsa. Ja eiköpä juuri ole osakunnan asia edes jotenkin yrittää huolehtia siitä, että jäsenet saavat hengittää vapaasti ja kammata hiuksensa siististi pois otsalta tietäessään, että on joku, jolla, vaikkapa edes viran puolesta, on melkoi-

ikinä pystyisi sanomaan sitä, mitä kirjoitan. Jos se kuulostaa oudolta, ette ymmärrä kirjoittamista.

Mutta miksi sitten olette avaimenetsijä — eikö maailma ole kyniä täynnä? Jos tämä kysymys välähti mieleenne, se on varma merkki siitä, että käsitätte minut väärin. En etsi konkreettista kirjoittamisen välinettä . . .

No niin, jos siis löydän avaimen tuohon puheena olevaan kaappiin, pääsen käsiksi ihmiseen, maailmaan, elämään — senhän varmaan jo oivalsitte (suokaa anteeksi, en pidä teitä idioottina, epäilen vain omaa kykyäni tehdä itseni ymmärretyksi). Jotta en jatkuvasti joutuisi toistamaan noita kolmea sanaa, korvaan ne sanalla minä. Olenhan minäkin tuota kaikkea hieman toisessa muodossa kuin te muut, mutta pääpiirteissäni sama.

Olettepa itsekkeskeinen, saatatte pinta-puolisesti huomauttaa. Aivan niin, minä

olen maailmannapa. Tutki itseäsi, ymmärrät kaiken . . . Tätä ette kylläkään ehkä sellaisenaan hyväksy. »Ei toki aivan kaikkea voi oppia ymmärtämään tuijottamalla omaan minäänsä, sulkeutumalla omaan umpioonsa». Aivan, mutta oma minä on lähtökohta, omassa itessämme ovat olemassaolon totuudet ja lait helpoimmin nähtävissä, lähimpänä. Mutta muistakamme, että oma minämme on vain maailmannapa — sen ympärillä liikkuu tuhansittain elämänilmiöitä.

Mutta nyt varmaan jo huokaisten sanotte, että tällainen yksinpuhelu on masentavaa ja että tämä keskustelu »maailmannapan» kanssa ei tunnu johtavan lähtökohtaansa pitemmälle. Mutta muistakaa: minähän olenkin ainoastaan avaimenetsijä. Siksi pysähdyn tähän kuten maisemia tutkimaan lähtenyt retkeilijä, joka pelkää eksyneensä, ja kysyn sinulta, hyvä vastaan-tulija, olenko kenties oikealla tiellä?

aune tarnanen

arkana
sinisin käsin
edessäsi
nauru nousee
ymmärrän
piikkikruunun
oat pistävät
suloisen tuskan
— — —
haavoitetut linnut
lentävät matalalla
sumu on pilvet
ja nousevat tähdet
kuule siipien lyönti:
sinulle on

sella varmuudella otsatukka, ja joka käyttää jostain sieltä alta mahdollisesti tuikahtelevaa silmäparia ainoastaan itsenäistä kulturellista ajattelua todistavien huomioiden tekemiseen kaikkien asiasta kiinnostuneiden nimissä. Kyllä osakunta pystyy moisen asian organisoimaan oitis, konsa vain tarpeellinen määrä civiksiä on läsnä eikä asianomainen ole paikalla.

Sikäli kuin asian olen oikein pystynyt tulkitsemaan, ajattelevat tätä nykyä voimassaolevat vihaiset veikot lähinnä vain yksityisyrittäjyyden merkeissä, mutta yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta — ajatus, nimenomaan siis alkuosaltaan, olisi tässä yhteydessä siis loppujen lopuksi varsin käyttökelpoinen. Leiviskäänsä hoitelevan opiskelevaisen minuutithan ovat siinä

määrin luetut, ettei varsinkaan kaikilta voi lohjeta aikaa, eikä aina varsinaista haluakaan, se todettakoon, pyhään närkäsytymiseen kulttuurilta vivahtavaa ärsykettä tarjottaessa, kuten ehdottomasti olisi oleminen. Mutta kuten ylioppilasjulkaisuista olemme oppineet, omaperäinen ja vähänkin välkympi yksilö ei konsaan mitään julkisuuteen saatettua niinsanotusti purematta nielaise, vaan esittää hän siitä lähinnä yleisönosastossa perustellun kantansa. Mutta kuinka ollakaan, toisten intressit eivät ole toisten intressejä, josta valpas lukija helposti johtaa sen, ettei myöskään toista ihan vähällä intresseeraa se, mikä toista. Siis kuten jo kai sanottukin: vaaditaan joltisenkinlaista uhrautumista eli itsekieltäymystä, jos ken fiksumustoon mielii kuuluvansa ja jyvällä pysyä, millä kaikella ymmärretään tässä yhteydessä henkilökohtaisen vakaumuksen vaihtamista vallankin eräissä piireissä hyväksytyihin kotkotuksiin, jotka sisältävät esimerkiksi sen, että jotakin on aina oltava jumissa, ja sen mikä jumissa on, on näkyminen maailmalle.

Edelläolevan johdosta lienee siis syytä etsiä kysymys: mihin joutuu tavallinen Esterin yllätysherkulla elävä ylioppilas tässä, sanoisinko paiskivassa ristiaallokossa, jota myöskin motiivien ristiriidaksi sanotaan. Eikö olisi aihetta jo taas kerran osakunnan ryhmittyyä ikäänkuin yhteen ja järjestää henkisesti vähällä toimeentulleille, mutta silti aina hyväätarvoittaville jäsenilleen kollektiivista pääomaa edellämainitulla alueella vaikkapa edellämainituin keinoin elikkä värväämällä keskuudesta jonkun, joka voughottaisi vaikkapa pientä korvausta vastaan kaikkien asianharrastajien nimissä.

Siis: otsatukkaiset ilmoittautukaa!

— ★ —

HANKI ITSELLESI HYVÄ MAINE JA MENE NUKKUMAAN.

★

NAINEN JA LASI OVAT AINA VAA-RASSA. — Saksalainen sananlasku.

Urheilu- saavutuksia

SKO on menestynyt syksyn urheilu-koitoksissa joltisenkin mukavasti. Yleisurheilukilpailuiden sekä pesä- ja jalkapallon jälkeen johtaa osakuntamme Sammon-malja kilpailua yhdellä pisteellä ennen sata-hämäläisiä. Pistetilanne on seuraava: SKO 27, SHO 26, TPO 20 ja TVO 19.

Yleisurheilussa urakoi Asko Ruuskanen peräti kolme voittoa. 100 metrillä hänen aikansa oli 11,6, kolmilokassa hän pomppi tuloksen 14.52 ja pituudessa 691. Kaiken lisäksi hän oli korkeudessa kolmas tuloksellaan 170, aivan saman senttilukeman ylitti lajin voittaja. Keihäänheitossa toi voiton Aki Itkonen 64.42 metrin pituisella heitollaan. Viides voitto tuli 4×100 metrin viestissä.

Pesäpallossa korjasi rutineerattu joukkueemme mestaruuden, niinkuin viime vuonnakin. Alkuottelussa yrittivät satahämäläiset tosissaan vastarintaa, voittomme oli vain 7—6, mutta loppuottelu pohjalaisia vastaan oli yhtä lyöntikarusellia, tulos 20—4. Mestarijoukkueen kokoonpano: Rask, Nousiainen, Koponen, Helminen, Larjamaa, Sirva, Sormunen, Kuosa ja Hellsten.

Jalkapallossa ei taistelutahtoinen joukkueemme saanut TVO:lta minikäänlaista vastusta, varma luovutusvoitto. Sen sijaan loppuottelussa SHO:ta vastaan oli vauhtia ja sähinää. Valitettavasti jäimme toiseksi vastustajien saadessa pallon kerran verkkoomme, temppe, joka jäi meiltä tekemättä.

ITSEENSÄ RAKASTUMINEN ON ELÄMÄNIKÄISEN ROMANSSIN ALKU.

Wilde.

MINULLA ON YKSI INTOHIMO — SUORA VIIVA.

Siljo.

HISTORIAN TARKOITUS ON ANTAA ARVOA TALLE HETKELLE JA SEN VELVOITUKSILLE.

Emerson.

Ruokala - Kahvila

KALEVA

Uudenmaankatu 5 A

Ruokala - Kahvila

AHTI

Hämeentie 14

Avoinna arkisin klo 6.30—20.00.

sunnuntaisin 10—15

SUOSITTELEMME

halpoja opiskelija-annoksiamme

PAPERI JA KEMIKALIA

VÄINÖ LEHTO

(Veikkausasiames)

Hämeenkatu 1 puh. 25 333

KAMPAAMO TÄHTI

★ Hyviä permanenttejä
★ Loistavia värihuuhteluja

SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA

Rehtorinpellontie 4, puh. 30 253

Inspehtori	Prof. Paavo Voipio
Kuraattori	LaT Bengt Broms
Hallitus	
Emäntä	Ulla Saastamoinen
Isäntä	Matti Pantio
Taloudenhoitaja sekä cives	Ilmo Ahola Martti Kokkola Seppo Okko Heikki Puhakka
Sihteeri	Ossi Lindqvist
Beaanihjaajat	Pertti Malin Martti Julkunen Seppo Rytönen
Urheiluohjaaja	Arvo Ovaskainen
Lehdistösihteeri	Anneli Etholen

B A A R E I S S A M M E

aterioitte nopeasti ja edullisesti.

Maukkaita, lämpimiä ruoka-annoksia, herkullisia voileipiä, kahvia ja virvokkeita.

AAA — Kauppatorin varrella

HELMI — Aninkaistenkatu 18

JOHANNA — Hämeentie 44

KATRIINA — Uudenmaankatu 13

KESTI — Yliopistonkatu 26

KORONA — Aninkaistenkatu 3

MAKUPALA — Humalistonkatu 17

ROSITA — Puistokatu 3

Tervetuloa!

**Turun
Osuuskauppa**

Alan evikaisliike

Runsaat valikoimat laatutavaraa

KEMIKALIO MELITSA

Turku Hämeenkatu 4 puh. 25 705

YLIOPISTOKIRJAKAUPASSA

ovat jo monet opiskelijapolvet löytäneet ratkaisun oppikirjapulmiinsa.

Yliopistokirjakaupassa avattu tili tuo tullessaan monia etuja.

YLIOPISTOKIRJAKAUPPA OY

Yliopistonkatu 27, puh. 11 129 ja 12 154.

Maariankatu 6, puh. 19 796.

PAPERI- JA LELULIIKE

ELISE

Hämeenkatu 8 puh. 28 695

TURUN MUOTILIIKE

Hämeenkatu 5

MUOTILIIKE

EIRA

Hämeenkatu 10 puh. 15 410

Kulta- ja kelloasioissa suosittautuu

KELLOSEPPÄ N. HILTUNEN

Hämeenkatu 12 puh. 23 910

Tervetuloa tutustumaan

MUOTI-KERTTU

Turku Hämeenkatu 6.

Opiskelija-alennus

KASITYÖLIIKE

VIVI PALIN

Hämeenkatu 8, puh. 17 030

VALOKUVAAMO

PALLAS

Turku Uudenmaank. 3 puh. 14 092

Makeisia - Hedelmiä - Leikkeleitä ym.

A. AALTONEN

Kiinamylynkatu 5

Martikainen Kaija
Yö-talo B 183
Turku